

Uči se rad, dokler si mlad.

ladko je bil sin imovitega trgovca v nekem manjšem mestu naše domovine. Oče ga pošlje v mesto, da bi se tam kaj več naučil za svoje prihodnje življenje; in da bi bil pri pošteni družini, poprosil je jednega ondotnih gospodov učiteljev, da bi ga vzel k sebi v stanovanje. Učitelj je tej želji imovitega trgovca rad ustregel, in to tem raje, ker je bilo pri njem v oskrbovanji še več drugih otrok, da bi je poučeval v vsem, kar je človeku treba znati. Učitelj je imel v svojej hiši tudi delarnico, v katerej so se dečki lahko igraje naučili različnih ročnih del, kar jim je bilo v prijetno zabavo. Manjši so pleli košarice ali pa izdelovali od lepenk različne škatljice, zmaje, okvirje, šolske mape, kocke, vezali so knjige, slikali vže na pol izgotovljene slike itd. Večji dečki pa so skoblali, pilili in iz lesa izrezavali različne koristne stvari.

Vladka je ta otroška delarnica iz začetka jako zanimala, pa ker je bil nestrpiliv in v vseh svojih stvareh prepovršen deček, naveličal se je hitro tega — kakor si je on mislil — nepotrebnega ročnega dela. Nekega dne je dejal svojim tovarišem, da ga njegov oče ni dal zaradi tega v mesto, da bi se učil mizarstva, ampak zaradi tega, da postane kdaj velik gospod, ker je njegov oče dosti bogat, pa on vsega tega ne potrebuje. Ko je njegov učitelj to slišal, poklical ga je k sebi in ga podučil tako-le: „Ljubi moj! Varaš se, če misliš, da je nespametno, ako se nekaj več naučiš, nego li misliš, da ti bode kdaj treba. Pri učenju je treba vedno pred očmi imeti, da ne ostane vse v pameti, česar se človek uči, kakor se tudi vsako zrno ne prime, katero vsejemo v zemljo. Zatorej si moramo vže v mladosti kaj največ znanja in spretnostij pridobivati, da nam od tega kaj največ ostane; razven tega tudi nihče ne vé, česa mu bode v bodočnosti treba. Nobeden moder in pameten človek ne bode rekel, da se je preveč izučil, nego ravno nasprotno, dejal bode, da mu je žal, da se ni v mladosti še kaj več naučil. Prosjaku

ni treba mnogo za njegovo življenje, ali pridnemu gospodarju je treba mnogo da zna in umeje. In tako tudi ti, ljubi moj, misliš, da ti to ali ono, česar se zdaj učiš, ne bode koristilo nikoli. Ali ne veš, da se vladarji, cesarji in kralji, bogatini in iméniki ravno takó priučé kakega ročnega dela, ki jim je pozneje pri njihovih navadnih opravilih v zabavo in krepilo? Dobro je, da človek vse zna. Kdo ve, čemu je to ali óno dobro in koristno? — Mar te ne veseli, če narediš iz kosca neotesanega lesá kako lepo in koristno stvar? Glej, kako bi razveselilo tvojega očeta, tvojo mater ali sestro, da vsacemu izmed njih narediš po kako malenkost in jo poneseš domóv, daš jim jo in rečeš: To sem jaz sam napravil! —

Tako je tudi bilo. Vladko se je zopet poprijel z veliko pridnostjo otroških ročnih del in napravil očetu lepo obešalo za obleko, materi lično škatlo za rokóvice in sestri prav lep okvir za ogledalo ali kako sliko. In ker je bilo v tem šolsko leto pri kraji, šel je Vladko z velikim veseljem, dobrim spričevalom in z mnogobrojnimi svojimi ročnimi izdelki domóv ter napravil ž njimi veliko veselje starišem in sestri. V njegovem poznejšem življenji so mu bile vse te ročne spretnosti po sto in stokrat v korist in prijetno zabavo.

Učite se torej, otroci ljubi, vsega, kar vam pride pod roko, ker nihče od vas ne vé, čimu mu bode to ali óno danes ali jutri.

Po „Smilju.“

Zakaj pes zajca sovraži?

V davnem, davnem času bilo je na svetu vse prijetneje nego li danes.

Takrát so celó živali raznovrstnih plemen živele v miru in složnosti med seboj.

Pripeti se, da je v istem času nastala silno huda zima. Da si ogrejejo otrple ude, zanétijo skupno psi in zajci na parobji velikega gozda ogenj. Tu se prijetno pomenkujejo, kako je bilo nekda in kako utegne še vse priti, kakor je to v obče še zdaj navada tudi pri nas ljudéh, kadar sedimo pri gorkejši peči.

V družbi je bil tudi zajec, katerega ta pogovor ni kaj posebno zanimal — zdelo se mu je vse predolgočasno. Misli in misli, kako bi si čas kratil — nù, naposled mu šine prav neumna misel v glavo. Smuče in suče se okolo psa, in predno se ta zavé, porine ga nagajivec v ogenj, da si siromak vse štiri noge osmоди, — od istega časa imajo psi gole podplate. Dolgopéti zajec je sicer tudi naprej še obdržal na stopalih kosmate noge a nakopal si je vsled neprijetne šale večno sovrašтво vsega pasjega rodú. Skrivati se mora po hostah in brlogih, a to mu malo koristi, ker ga psi zasledujejo in preganjajo, dokler ga ne privedó v bližino pogubonosne — lovčeve puške.

Varuj se, da si ne nakoplješ sovrašтва ónih, ki so močnejši od tebe.

J. Medic.

